

KIS MESEK.

LEVÉL.

- Egy este hazajöttem.
- Messziről már intettek a fák s a jegenyék kíváncsian néztek reám.
- A Rába mellett jártam. Ugráló habok futottak elém s az erdő távolról bókolt egyet a fejével.
- És fogadott a rét is, a mező is, a fehér házak, a fehér tanyák, a kicsi ablakok, a templom, a kereszt a faluvégén.
- És láttam, hogy minden várt reám, azon az estén levelet irtam. Ezt a levelet:
- „Itt olyan szomorú énnem minden. Itt olyan szomorún megy le a nap este. Itt olyan halottak az éjszakák.“
- És elküldtem a levelet egy leánynak.

MESE.

- A tündérr király volt az apja és az atyának gyémántból volt a palotája.
- Aranypókháló volt a ruhája és a hajában százszerű virágok voltak
- A hangja úgy csilingelt, mint a kicsi csengő. És mindenkit kinevetett, aki arrajárt. Karácsonykor akarta megkérni a törpe herceg a kezét.
- Be se csesztette. A tavak királyának meg fület mutatott.
- A kékszakállas grófok is hiába jöttek. De jött egy napon egy kuszált hajú, poros legény és bekiáltott a palotába:
- „Hé! királyleány gyere ki egy szóra.“ S a királykisasszony először nem tudott aznap nevetni.

- A legény meg füttyülve ment odább és nem is jött többé vissza és vissza se nézett.
- És másnap nem látta senki, hogy mi történt a palotában. Csak gyászba vonták a gyönyörű kapukat.

RÉGEN.

- A nevét már el is feledtem. Pedig együtt karikáztunk mindennap. Kiáltottuk pöszén a karikának: gyere vissza. Aztán egy nap nem adták oda a karikát. Anyuska nem kelt föl reggel, pedig máskor mindig ő kelt először. És nekem nem volt szabad játszani. Azt hittem, hogy tán a karikámat összetörték.
- Egy másik napon aztán elvitték anyust. Asszonyok, emberek jöttek hozzánk és engem megcsókolt mindenki, mert azt mondták, hogy aztán nem fog majd sankise megcsókolni. És én sírni kezdtem, ők meg szomorúan tekintettek rám.
- Anyuskát másnap már nem láttam sehol. De jó volt azért, mert a karikámat visszaadták s a kis házmesterleánnyal tovább játszhattunk.
- Egyszer az eső esett s mi a küszöbre ülve hallgattuk, hogyan locsog a víz a csurgóról. Beszégettünk. Talán a városligeti hintáról, vagy a lovascsatáról s a kis barátném egyszer csak elém áll és így szól: az én mamám azt mondta az este, hogy neked már nincs mamád és nem is lesz már.
- S az arcomba nézett az okos, kék szemével. És könnybe uszott a szeme. Ő egy évvel idősebb volt, mint én. Én nem tudtam, mért sír és azt mondtam, hogy jó volna, ha nem esne az eső és játszhatnánk.

BOROS FERENC.

Köszeghi Fangh Dezső rajza